

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.5 License. To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/> or send a letter to Creative Commons, 543 Howard Street, 5th Floor, San Francisco, California, 94105, USA.

Adam Sádovský, 2005 (cc)

ČTYŘI DNY

Nebýt života, nikdy bych nezemřel.

Prolog

V zeleň rozmazané pruhy mnoha listů; rychlost, velká rychlost a dusot svižných kopyt po jarem nasáklých paloucích a mýtinách. Všude okolo lesy, ve vzduchu jejich vůně a taky vlhkost ranní mlhy, zvedající se z ospalé země. Přímo proti východu uháněl jezdcem pobízený kůň – za sebou nechával opar roztráštěné rosy.

Byla to vzrušující a omamná jízda. Každý pocit a emoce se násobily jakoby konečky nervů vrůstaly do hvízdajícího větru. To bylo ono. Jeď, jeď, Sivichu. Rychleji. Kůň poslechl nevyřčené přání. Měl na to, a nevázaná rychlost jakoby mu z hřbetu sňala břemeno – toho jezdce, s nímž uháněl prosluněnou a divokou přírodou už tisíckrát a pokaždé zběsileji a dál. Z vůle jezdce i koně. Ale dnes přesto jinak.

Opět a zase svižněji, to ano. Jenže nyní bez sedla a třmenů a všech ostatních pout vypalujících do koňské mysli cejch poslušnosti a lidsky omezené rozumnosti. Všechna svoboda dávného života, zapomenutého a přesto čišícího z každého koutu nepoddajné země, se vrátila a hřebec v plné síle letěl krajinou a vlastním světem, ukázat svému pomalému společníkovi, jak vypadá radost ze života.

Kolem se mihly keře a skupina stromů, bystřina zahučela a opět utichla, zvedla se louka a opět klesla následovaná lesem a další loukou. A ten zpěv ptáků – navštěvované a zase opouštěné koncerty mistrů trylku. Svět si žil svým tempem, svým rytmem, svou vlastní rychlostí, do které jezdec ani jeho kůň nepatřili.

Rychleji snad nikdy žádný kůň neběžel. A rychleji už ani běžet nemohl – ne s jezdcem na hřbetě. A náhle vše skončilo. V momentě. V okamžiku, který svou naléhavostí vysál do poslední kapky proud zběsile unikajícího času a nahradil ho horským jezerem s hladinou klidnou a rovnou jako zrcadlo.

Den první

Jezdec otevřel oči. Ale nepomohlo to. Neviděl stále nic. Takové nic, které se podobalo

mlhavé jiskřící bělobě s modrými závěsy. Takové nic, jaké ani na chvíli nesečkalo na místě nebo v jedné jediné podobě. Takové nic, které mohlo být vším, tak jak inspirovalo mysl a tak jak ho mysl stvořila.

To zatracené nic, ale bolelo a páliło a nechtělo přestat bodat ohnivými oštěpy. Chvíli krvácelo, chvíli zvracelo, chvíli umdlěvalo, aby se znovu posilněno vrátilo bubnovat na ohlušující a poletující tamtamy. Buch-buch v dále, buch-buch blízko, buch-buch v dále, buch-buch blízko.

A najednou bylo v dále všechno. Nic se i se všemi bubny a oštěpy stalo zapomenuté a prázdné. Nahradilo ho vědomí a pocit vlastního já. Do rozšířených zornic vpadlo světlo, oči znovu viděly a jezdec pohlédl do modrého nebe zvlněného pruhy bělostných mraků.

Spadnul jsem!? Byla to tak upřímně netečná otázka obsahující i odpověď, jakou si je možné položit pouze v duchu. Hlavně, že seš na živu. Odpouštěl sám sobě se špetkou arogance k té neschopné smrtce. Teď se zvedni a jdi hledat koně. Tentokrát v tom žádné odpuštění nebylo, ani arogance, spíš strach.

Vím, že to bude bolet, ale zvedni se! Jasný a přímý rozkaz. Jenže nikdo neodpověděl. Nebyl nikdo, kdo by ho poslechl. No tak!

Pomalou a plíživě, ale s hlučnými zvědy v předvoji se do mysli začal vkrádat pocit, jaký se dá jen stěží popsat. Svět, skutečnost a všechny myšlenky se začaly obracet naruby v několika etapách a tak jak rostl vzdor, mizela naděje a stále hlasitěji křičené rozkazy následovalo jen hrobové ticho.

Do rozbujelých lesů se zvedl zoufalý a táhlý výkřik, jenž v sobě nesl poslední zbytky vzdoru. Zpěv opěračů ustal a život jarní krajiny, plný shonu, růstu a námluv, se na chvíli zastavil. Než se ale jezdec stačil nadechnout, trylkování a cvrlikání znovu vyplnili vzduch nad šumící trávou a hučícím lesem.

Oči se opět zamžily. Tentokrát hořkými slzami. To nemůže být pravda. Nemůže! Ale tělo, ležící jako kus netečného masa, tvrdilo opak a z krví potřísněných úst se znovu ozvaly přerývané steny.

Ještě naposledy. Zkus to ještě naposledy! Prikázala odhodlaně mysl vzbouřeným svalům. Soustředila se přitom na každý drobný pohyb v těle, ale probudila jen šokem zakrytou bolest. Co teď? Co teď? Co teď? Stále dokola a mechanicky se opakující otázka. Myšlenky se na ní zavěsily jako na ostrůvek zapomnění v rozbouřeném moři strachu, který ale nezadržitelně podléhal náporu rozběsněného živlu.

Nakonec zbylý kousek pevniny zmizel pod živelnou hladinou a v ten okamžik, se po nehybném těle rozhostila úzkost, před kterou nebylo úniku. To je konec. Zatracenej kůň. Zatracenej... Jezdec omdlel a hustá mlha nevědomí zahalila jeho mysl.

Den druhý

Vzpomenout si na první pocity toho rána, nehybně ležící muž nedokázal, ale zato si jasně pamatoval směsici mdloby, pichlavého chladu a strachu, která přišla později společně s nesmírně blízkou přítomností smrti. Odporně přítulné a šeptající smrti. Když pak otevřel oči, zjistil, že plížící se hrůza měla ve všem pravdu, že život tady končí a přichází jen bolest. Ústa se mu naplnila lepkavým pocitem bezmocnosti a neodvratitelnosti. Konec se blíží a

nebude rychlý, ale hrozný a pomalý.

Bylo ještě chladno a temno po celém nebi. Blízky les a louka kolem čišeli smrtí a prázdnotou a slabý vánek hučící po konturách noční krajiny, jakoby kradl umírajícímu poslední dávky života přímo z plic. Dýchat bylo obtížné, zdálo se, že tam kde býval kdysi hrudník, zůstal jen cizí prostor. Myslet bylo ještě těžší, jenže zubatý suflér přihrával další a další úryvky z prožitého a zapovězeného života. Další podobné dny už nebudou. Nepřijdou žádné další radosti. Všechno co bylo se ztratí v patosu, podlehne hnilobě opovržení z chladného rozumu opravdového světa. Ze světa zkázy.

Na palouku, pod zlobným a temným nebem uhněteným ze slz posmrtně neživého oka měsíce, prožíval zmrzačený jezdec agónii v předpekli. Ležel bez možnosti pohnout byt jediným prstem mezi dvěma branami. A jeho mysl, přikovaná ke zbytku těla, lomcovala řetězy, které si vysnila. Tak už to skončí! Křičela. Na co čekáš? Smrtka, se jen zasmála.

Tak pomalu, nesmírně pomalu, ubíhala noc. Měsíc za nažloutlým závojem a hemživou kostrou nějakého stromu vyronil poslední slzu. Obloha se vzdala inkoustového šatu, oblékla se v béžovou a na východě, kam jezdcovy oči jen stěží dohlédly, zaplála rudě. Muž se na okamžik usmál. Lesy začaly ožívat. Jeden za druhým se do hudby jara přidávaly další hlasy a jako jakási unikátní míra času se rozbíhal koncert a hodinu po hodině sílil novými nástroji.

Musíš se vzchopit. Někdo přijde a pak se všechno vyřeší. Znělo to sladce a nadějně a v noci přítomná smrt byla ráno slabá a otupělá. Každou chvíli někdo přijde a pak se v hospodě zasmějeme téhle příhodě. Babička často říkala, že čas všechno zahojí a ona měla ze všech největší právo to tvrdit. Ano, někdo přijde a až se to stane, nesmí uvidět jedinou slzu. Jsem už muž, ne dlouho, ale jsem a než ze mě udělá mrzáka čas, budu běhat po světě, ať se to tomu smrti líbí nebo ne.

Sivý vánek a zdvihající se slunce osušili poslední uroněné slzy na tvářích. Stopa krve v koutku úst také zaschla, ale zůstala spolu se špínou na obličejí. Nedala se smýt. To je to nejmenší, usmál se jezdec. Až se tu někdo objeví, nejméně ze všeho ho bude zajímat stav jeho obličje. Až se objeví ...

Ano, až. Muž zapátral v paměti, kudy se se svým koněm řítí. Jel na východ, stále na východ, kolem polí za Niravou a pak přes louky Trnovska. Podél říčky Bělny, až do míst, kde byla sotva bystřinou a tam, možná, míjel kopce na Prikarech, ale nevzpomínal si, že by je byl viděl. Jel však dál? Ano určitě. Ještě Risirské lesy a strniště za kopci a pak dlouhé pláně a za nimi další lesy, o kterých nic nevěděl. A mezi nimi a Hvozdem někde skončil. To bylo zatraceně daleko. Mnohem, mnohem dál, než byl kdy dřív.

Jezdec zavřel oči, ale nepoddal se úplně beznaději. Blízko, možná že docela nedaleko, vedla cesta. Stará cesta Hvozdem po které čas od času jezdily kupci. Především na jaře. A teď přece, u všech d'asů, bylo jaro. Radost se v utrápené tváři zjevila jako sedmikráska na větrem otesané skále.

Následovalo bohatýrské měření vzdáleností. Kus na sever, kus na východ, pár skoků od bran Tirairu, co by kamenem dohodil od mostu přes Ronronu a poblíž křižovatky. Cesta musela být za támhle těmi stromy a každý povoz co tudy pojede, nepřeslechne. Pak stačí jen zakřičet.

Vzduch se ohřál, země oschla a nebe zručné v tématické módě, osvojilo si nyní blankyt s drobnými bílými korálky. Kolik párů očí asi vzhlíželo na tu stejnou rozmarnou oblohu? Možná mnoho, ale málokteré v ní spatřovaly přehlídku tvarů a odstínů a vzorů a nápadů, plujících rozvážně od západu k východu, tak jako oči mladého muže, přihlížejícího poctivě té, poněkud nudné, kavalkádě, již od kuropení.

Krása. Prostě krása. Nebe utěšovalo a uklidňovalo. Nebyl nikdy čas pozorovat ho tak nezávazně. Ať si jde svým pomalým tempem, tak jak mu to vyhovuje. Ať zdvihá zlatý kotouč s precizností a vytrvalostí skarabea. Ať se všechno vleče bezpečně a spolehlivě tam kam má. Prostě krása.

Čas znovu pokročil a stíny se zkrátily. Poledne dýchlo do rytmu a řádu, aby v té pauze život nabral novou sílu. Květy mladého jara zavoněly. Byly tu, okolo, i když jezdec nemohl popatřit ani na jediný. Slyšel jak kolem šmejdí zvřata a jak hmyz přebírá vedoucí hlas nového dějství. Ležel nehybně, klidně, odevzdaně a sám v lůně brčálově zelených trsů v místě, které by jinak proběhl bez povšimnutí, bez zastávky jediným skokem.

Vnímal sluchem a čichem svět pod koráby s bělavým vzednutým plachtovým plujícím v moři obroubeném turmalínovým náhrdelníkem, jehož kameny byly korunami stromů, na které jediné mohl dohlédnout. A v místech, která večer skrýval v jediném stínu, přímo tam kde k ránu mizel měsíc, rostl košatý a statný dub. Stál jakoby pózoval pro nejzručnějšího malíře krajin – ani ne ve středu, ani ne daleko nebo blízko. Právě tak aby mohl jezdec okouzlit každou svou větví a listem, všemi barvami a zvuky, vůní i životem.

Ten dub, byl či stal se tím, čím je pro lidi náměstí, nebo trh. Mnoho ptactva okupovalo pyšně horní patra, v zábavě a hašteření prozpěvovali a přesedali nepokojně z větve na větev. Veverky se bez ohledu na konvence a s živelnou drzostí pouštěly tam, kam je napadlo. Pod jeho patou či někde poblíž muselo ležet mraveniště, neboť vyhrátý a holý kmen se mravenci jen hemžil. Občas je ucítil i na svém obličejí, ale byl za to vděčný. Malý, drobný a nepatrný, jindy dokonce i nepřijemný pocit, vnímal jako pohlazení hedvábím. Jako důkaz o tom, že ještě žije.

Ale nic není krásné dlouho a jezdec brzy pochopil, odkud se bere ten odporný zápach. Bylo to další ponížení. A slzy, které nyní uronil, nebyly plné pouze lítosti, ale i zlosti a vzteku. Vzteku na své tělo, které vykonalo potřebu bez jeho vědomí a vůle. Ale to že mělo žízeň a hlad, to cítil. Jen se snažil to do této chvíle ignorovat. Ano! Ano! Mám hlad a chci pít. A jsem k smrti unavený, ale nechci se starat o tělo, které už neposlouchá. Stejně to nejde!

Chtěl křičet a rozhlásit do celého světa, jaký nespravedlivý osud ho potkal, ale zjistil, že už nemá sílu. Že už jen stěží pohybuje rty. Vyděsil se. Celá ta křehká teorie, o blízké cestě padla. Hned vzápětí usnul vysílením.

Když se smrtelně bledý muž zase probral, pomalu se šelo a den společně se svým hlučným, ale milým doprovodem, pomalu odcházel. Ne. Ještě ne! Do mysli se příkradl pocit nepřemožitelné osudovosti. Mohl to být poslední den, který prožil. Možná prospal poslední den celého svého bytí a propásl tak jedinou radost, kterou mu mohl život ještě nabídnout,

protože blíží se noc sebou nesla strach a bolest.

Čím více se snažil soustředit na poslední zbytky vjemů patřících dni, čím větší úsilí vynakládal na boj s časem a čím úpěnlivěji prosil krví rudnoucí slunce nad západním horizontem, tím rychleji se blížila noc. Pařáty stínů se bez slitování zasekly do své kořisti a rozlily se v jedinou tmou. Stromy přestaly šumět a zlověstně zahučely. Veselé trylky nahradilo ponuré houkání.

Obloha černala a tmavla odstín za odstínem, krok za krokem, do hlubší a hlubší tmy. A když se zdálo, že temnota je konečně bezedná, dokázala se zakrýt ještě uheľnějším rouchem. Jenže dnešní noc byla jasná a zanedlouho jí probodaly jedna po druhé jiskřičky bledých barev. Množily se tak, jako se množí jiskřičky požáru a brzy jim patřila celá obloha.

Ne. Spletl se. Tahle noc se vůbec nechystala zmrzačeného jezdce terorizovat. Ne. Celé nedosažitelné nebe přetala tlustá stuha stříbřité dráhy a vesele pableskující hvězdy se přízračnou rychlostí zdvihaly a zase klesaly a pluly z východu na západ. Bylo v nich tolik vzpomínek. Tolik melancholie z dob, které se zdály být daleko, prožité v jiném, docela jiném životě.

Nastala přízračná noc, která jako příznivý vítr pomohla lodi zármutku ze stojatých vod.

Den třetí

Mezi hvězdy se vyšplhal Měsíc. Nebyl v úplňku, ale svou tvář zakrýval tak nepatrně, že prozářil celé nebe i svět pod sebou. Mohla by to být nádherná podívaná. Omezená, ale překrásná jako divadlo stínů a představ. Jenže znovu se ozval hlad a ústa dříve plná pachuti slin byla nyní vyprahlá. Možná že necítil tělo, tak jako dříve, ale přesto trpěl bolestí a závratí.

Jak malá je naděje na záchranu. Uvědomil si. A i kdyby přišla – jakým životem by to pokračoval? Možná by se mělo stát to co musí. Jezdec se vskutku podivil svému racionálnímu uvažování. Mluví o své smrti, o svém možném konci, s čistou hlavou a naprosto klidně. Nic se nemůže stát jinak než musí.

Cítil se poněkud povznesen. Nebát se smrti nutí lidi zvažovat věci, které mohou následovat po ní. A co víc, věděl že prožil dobrý život a nebyl by se vzdal ničeho z něj. Ale když se ptal, zda je připraven, musel sám sobě upřímně odpovědět, že ne. Člověk nemohl být jen jeden, šlo-li o otázky smrti. Nešlo být připraven na smrt a zároveň se jí nebát. Nebylo možné věřit v něco po životě a přitom považovat již prožité za své.

A přesto, velikost těch myšlenek opravdu uklidňovala. Téměř jako..., téměř jako kdyby měl umřít někdo jiný. Tím, kým byl dřív a ten muž, ten kluk, který miloval rychlost, ten který závodil v běhu i v pítí, vyhrával závody ve Stadiu Novu a jednou byl dokonce druhý v koňském sprintu na Faierských závodech, ten vlastně nežije od okamžiku, kdy opustil hřbet letícího koně. Rychlost ho dostihla a usmrtila.

Tenhle nový, pomalý život patřil někomu jinému. Jenže to nebyl život, ale spíš pomalá smrt. Smrt za života. Zarazil se. To je blbost. Vždycky se umírá za života, ale pravda, je že někdo zemře, aniž by musel na smrt byt jednou pomyslet. Takových je určitě většina. Jdou spát a ráno se už neprobudí.

Nesmysl. Starý Nerin umíral celý týden v bolestech, určitě myslel na smrt, a přál si aby si

ho konečně vzala, jako teď já. A když v Tirairu řádl mor, zemřely tisíce lidí, kolem kterých nebylo dnem i nocí nic jiného než smrt. A.. válka. Kolik lidí muselo dobrovolně riskovat život třeba v bitvě u Dorningu.

Nic z toho mě nepotkalo. Vlastně mám štěstí, že neumírám tak hroznou smrtí. Ležím v trávě uprostřed překrásné přírody a pozoruju věci, které mi unikly za života. Mám štěstí, že jsem měl skvělé rodiče a sourozence. Mám štěstí, že nikdo z nich neumřel na mor nebo ve válce. Mám zatracený štěstí, že umřu dřív než oni. Mám štěstí, že jsem mohl dělat, to co mě nejvíc bavilo. Nebo jsem to štěstí měl kdysi? Ne, tak to není, mám ho i teď.

Skoro jako v odpověď mu celým neexistujícím tělem projela prudká bolest, až si byl téměř jist, že cítí každou zpřelámanou kost a před očima se mu zatmělo. Zafal zuby a zaúpěl. Na víc již neměl sílu. Tak takhle to vypadá? Ta smrt? Další záchvat. Uzavřena uvnitř se jeho mysl zmítala a trpěla, ale s nehmotným tělem nic pohnulo. Každou chvíli to musí skončit. Každou chvíli...

Znovu bylo ráno a znovu se pomalu probírající muž přesvědčoval o té děsné skutečnosti. Znovu a zase nechtěl uvěřit tomu, že je odsouzen na smrt a že smrt si ho ještě nevzala. Jakoby měla nějaké perverzní potěšení z jeho trápení. Vzpomínal si na včerejší myšlenky, ale ty byly dnes bez barvy a šťávy. Nepomáhaly. Byly na nic. Všechno bylo k ničemu.

Nikdo z rodiny a ani přátelé nebo krásná Rikia se po něm neshání, jinak už by tu byli a našli ho. Mohl by se alespoň rozloučit. Mohl by jim říct sbohem a omluvit se za svojí posedlost rychlostí. Rikie by se omluvil. Ano. Rikia ho milovala, ale nesnášela tu jeho vášně. Jí by se omluvil a ona by mu odpustila, tak jako pokaždé. Proč nemá právo před smrtí se se všemi rozloučit!? Proč musí zhebnout někde uprostřed zatracený pustiny? Proč nemůže napsat třeba jen vzkaz?

Cítil ale, že nyní už není chopen vyslovit ani jedinou slabiku. Vlastně stěží byl sto udržet se při vědomí. Možná že už svítalo, ale jemu se před očima celý svět rozmazával, neslyšel už žádné ptáky, jen vzdálené pulsování krve a rozum se mu zastíral bolestí. Hlava mu třeštila jakoby mu do ní někdo vrážel rozžhavené jehly. A měl žízeň, neskutečnou žízeň, kterou by nezhasilo ani celé jezero čiré a průzračné vody. Příjemně chladivé vody, takové jakou pamatoval, když se byli s Rikiou koupat v Nabornském plesu.

Vzpomínal jak se Rikia v jednom kuse smála a žertovala a ať byla voda ledová jak chtěla, oni dva byli rozpálení jako kameny do kterých se opírá polední slunce. Ale na Rikiin obličej si nedokázal vzpomenout. Stále se mu schovával v mlze, kterou se mu nedařilo rozehnat. Ach Rikio, odpusť mi. Já to takhle nechtěl. Mělo to být úplně jinak. Odpusť.

Když se znovu probral, svět tonul v podivné jiskřivé záři a hluku, jenž zpočátku připomínal šeptání. Děšť? Ano, teď to bylo jasné. Opravdu přšlo a do obličeje dopadaly chladivé kapky jarní spršky.

Jezdec neváhal a začal dychtivě chytat do úst ty skrovné krůpěje vody. Cítil je na jazyku a když několikrát nasucho polkl, měl dojem, že mu vracejí cit do celého těla. Tak opojné a lahodné jak nemohlo být žádné víno. Nikdy by nevěřil, že člověk může tolik toužit po obyčejné vodě.

Sám pil hodně a často a v hospodách bych vítaným hostem, protože měl čím zaplatit a byl zábavný. Rád vyprávěl o závodech a svých výhrách a ještě radši byl, když měl hodně posluchačů. Nikdy se nechvástal, nebo si to aspoň myslel a oceňoval i výhry jiných závodníků. Ale stejně to byl on, kde nejvíc vydělával na všech závodech, protože nikdy nedoběhl hůř než na třetím místě a to bylo jen tehdy, když měl Sivich špatnou náladu.

Skvělý, možná i fenomenální kůň. Trochu divoký, to jistě, ale rychlý. A když se mu občas dala větší volnost, rád se odvděčil. Rikia to nechápala, ale ty výlety nebyly důležité jen něj, ale i pro koně. Zocelovaly ho a dávaly mu radost ze života.

Vyjížděl s ním často, ale jen málokdy se zmiňoval kam, protože to sám nevěděl. Ale večer před svým posledním odjezdem se zmínil, kam chce po ránu vyrazit. Na východ. Přímou proti slunci, protože další závod povede také tím směrem. No ano. Jasně se o tom zmínil. Možná je ještě naděje. Snad se ještě může všechno zpravit. Ještě je čas, že někdo přijede, že ho najdou. Sivich, se jistě vrátí domů, když se nevrátil sem. A oni se vydají po jeho stopě.

I když... zarazil se. Proč se Sivich nevrátil ke mně? Byl naučen vracet se k jezdcí. Pocit, že ten pád nebyla jen náhoda, sílil. Mohl mě Sivich shodit schválně? Sakra, sundat postroj byla blbost. Zatracená blbost. A ani Sivich si nezasloužil takovou důvěru.

Děšť ustal.

Den čtvrtý

Žízeň. Děsná žízeň a nebe, tak jako první noc opět zatažené duchovitými mraky. Možná. Bylo těžké otevřít oči a naprosto nemožné rozhlédnout se kolem. Co je přelud a co skutečnost? Nad travnatými kopci daleko v minulosti si hrály děti a mezi nimi i on. Volaly na něj. Říkaly jeho jméno. Houkala sova a peří stromů šumělo.

Smrt se zase úlisně křenila. Uviděl všechny mrtvé – babičku, mor v Tirairu, válku Cikaliů a všechny živé – svou Rikiu, svou matku a otce a bratra i sestry, závodníky z velikých Faierských závodů a lidi z města. Všichni truchlili nad jeho smrtí a pak se smáli a veselili a zase truchlili. A nakonec zemřeli všichni. Jak se ta smrtka ohyzdně zasmála!

Tak tohle je smrt. Nyní se neptal. Opravdu jí cítil a konečně věřil, že opouští svět. Dech byl stále slabší a povrchnější, síla kterou kdysi míval utekla jako písek mezi prsty. Cítil, že i jazyk mu ochabuje.

Znovu byl na širokých pláních zvlněných jak čerstvě ustlaná peřina. V dálce běžela parta dětí a on stál na vršku kopce a pozoroval stádo divokých koní. Otočil se, až když zavolal jeho jméno. Ano moje jméno. Jmenuji se...

Jazyk mu zapadl do krku a on v bezvědomí opustil svět. Zemřel.

Epilog

Na palouk s velkým dubem přišlo další ráno. Ráno stejné jako mnohá před ním a mnohá po něm. Chystal se další den. Ani ne krásný ani ošklivý, prostě a jen takový jaký je. Přišlo nové ráno, kterého se mladý jezdec nedočkal. Zdálo se že spí pod větvemi košatého stromu, ale tělo měl nepřírozeně zkroucené.

A ne více než dvě stě kroků od něj ležel mrtvý kůň. Jak se později zjistilo, měl

poškozenou podkovu – ne náhodou, ale zručně a úmyslně.